

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Tibicinis, & aliorum obcscœna leuiuitas fulmine punita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

tes enim te (O DEVS) nosse impij, per fortitudinem brachij tui, flagellati sunt: nouis aquis & grandinibus, & pluuijs persecutionem passi, & per ignem consumpti. Quod enim mirabile erat: in aqua, qua omnia extinguit, plus ignis valebat. VINDEXT EST ENIM ORBIS IVSTORVM. Quodam enim tempore mansuetabatur ignis, ne comburerentur, quae ad impios missa erant animalia, sed ut ipsi videntes scient, quoniam Dei iudicio patiuntur persecutionem. Et, quodam tempore supra virtutem ignis, exardescere undiq, ut iniqua terra nationes exterminaret. Quis artifex opere se suo non defendit? sua se hasta protegit hastarius; suo gladio macharopeius; solus Deus mundum fecerit, quo, contra illum, homines vtantur, & ille non vtatur eodem, contra illos? Enimvero pugnabit cum illo orbis terrarum contra insensatos. Ibunt directe emissiones fulgurum, & tanquam à bene curuato arcu nubium exterminabuntur, & ad certum locum insilient. Quae omnia, in aliquot tremendae narrationis exemplis ostendemus contigisse.

Primum recenset idem, qui supra laudatus est, Thomas Brabantinus, his verbis: Marchia, in Flandria atq, Brabantia districtu, villa populosissima sita est, in qua dedicatio celebrata multos, ad spectacula & ludos, traxerat. Inter quos, ut à Magistro Guilelmo bono & literato presbytero, & de eisdem partibus nato, percepimus, quidam tibicen erat, qui chorisantes iuuenes & puellas, saltationibus & gestulationibus suis, ad carmina obscæna & turpia, concitabat. Hinc, calo nubibus circa vespertas obscurato, quiq, ad propria redierunt, solo autem tibicine nondum lusibus satiato, per viam ad solita remeante, & canente tibia, & saltante, & posteriorum sonitibus turpiter insonante, duo pueri pastores, ubi tonitrua & coruscationes imminere viderunt, ad dumeta fugerunt, & eis videntibus, in tibicinem fulmen incidit, & extrinxit, & eius brachium amputauit. Nec mora, viderunt pueri, quod duo nigerrimi canes, ex insperato, venerunt, & inter se pendulum extincti brachium deportarunt. Hac, post tonitrua, nuntiantibus pueris, amici venerunt, & cadaver mortui ad propria detulerunt; Atque autem, dicente presbytero, quia in atrio fidelium sepeliendus non esset, quem in ludis turpibus, tam notabiliter tonitruum occidisset, responderunt amici: etsi extinctus sit tonitruo, tamen ad dedicationem Ecclesie peregrinus, cum alijs, occurrit. Permisit ergo Presbyter, etsi dolens, ut in atrio sit

D

sepultus.

Sap. 5. 27.

XII.
Thom. Cantiprat. lib. 2. apum, cap. 62. §. 4.

sepultus. Et vide rectitudinem diuini iudicij. Mane facto, sepulchrum patens inuentum est, & locus, in quo iacuerat, vacuus & eiectus, cadauer verò, ut optimè credi potest, sicut eius brachium, à Demonibus asportatum est. Nota ergo, lector, quia tali vindictà digni sunt, et si eos, parcente Deo, tales semper casus non puniant, qui, turpibus ludis & cantibus, sacra fidelium atria & Ecclesiam inhonorant. Hoc primum exemplum docet, nubibus ac tempestatibus, non solum maiestatem DEI hominibus innotescere, sicut quondam contigit, cum Moyfi

Exod. 19. 16.

decalogus, in monte Sinai, traderetur, quando cœperunt audiri tonitrua, ac micare fulgura, & nubes densissima operire montem; & quando,

Ioan. 12. 29.

audita voce diuinâ, turba dicebat, tonitruum esse factum: sed etiâ, coruscis his ignibus, iram Numinis ostendit, peccatores, cum au-

Deuter. 32. 41.

thoritate, punientis. Ita minitans dixit: si acuro, ut fulgur gladium meum, & arripuerit iudicium manus mea, reddam ultionem hostibus meis, & his, qui oderunt me, retribuam. Quod in hostibus suis etiam

1. Reg. 22. 14.

Dauid expertus dixit: Tonabit de cœlo Dominus: & excelsus dabit vocem suam. Misit sagittas, & dissipauit eos; fulgur, & consumpsit eos.

Cæsarius lib. 10. cap. 28.

Quod An. Christi 1222. in quodam Saxonie theatro, non sine tragico luctu, spectatum est, vbi subitum fulmen homines adeò viginti, momento absumpsit; vt, leuissimo elemento, grauissimè punirentur obscœnæ lenitatis amatores; solus Sacerdos euasit, qui cæteris tamen, ob scandalum, plus videbatur, peccauisse. Sed sæpe Deus Sacerdotibus parcit propter ordinem: sicut legitur de Aarone, quem non percussit lepra, sed sororem; cum tamè non legatur, sorore minùs peccasse: vel forte, in eo, aliquid boni, Deus prouidit, propter quod illi pepercit. Quod verò aliquando, ob huiusmodi lenitates, Deus, Sacerdotes puniat, præsto est exemplum; ait idem author, cuius verbis ipsa sinceritate à fabula vindicatis, vtile fuerit plura hîc apponere.

XIII.
Idem Author
cod. lib. 10.
cap. 29.

Est villa, in Episcopatu Treuirensi, Elisatia vocata, inquit, in qua, anno præterito, quartâ feriâ, ante natiuitatem sancti Joannis contigit, hoc grande ac terribile miraculum. Sacerdos loci, Henricus nomine, dum sederet in taberna, facta est intemperies aëris maxima, quo festinante, cum Campanario suo, in Ecclesiam, cū campanas pulsarent, creuit & tempestas, & nebula, & inenarrabilis strepitus aëris, in Ecclesia, vehemensq; repente ictus turbis prostrauit vtrumque, Clericum scilicet, & Campanarium, ita quòd Campanarius, sub Clerico, jacebat. Campanarius
verò is